

Robinson

vychází pod záštitou

noviny pro děti každého věku

zdarma

svět dětí

Projekt Adoptuj panenku a zachrániš dítě, rozvíjí UNICEF v České republice již od roku 2002. Velkou popularitu si získaly také benefiční aukce panenek předních designérů a známých osobností – výtěžek z uplynulých 11 ročníků ve výši 6 768 100 Kč zajistil komplexní proočkování proti spalničkám, černému kašli, záškrtu, tuberkulóze, dětské obrně a tetanu celkem pro 11 280 dětí.

Každá panenka symbolizuje skutečné dítě, které bude proočkováno.

UNICEF rozvíjí očkovací programy ve více než 150 rozvojových zemích, kde trvale působí. Celosvětově poskytuje 50% očkovacích látek. Díky tomu je každým rokem očkováno více než 100 milionů dětí.

Panenky zachraňují životy

Horká zpráva

Výtěžek 2 953 000 Kč, který vynesla letošní benefiční aukce panenek, zachráni život dalším 4 921 dětem, jež budou moci být proočkovány proti už zmíněným šesti smrtelným dětským chorobám. Aukce se konala již podvanácté, a to 25. listopadu v Českém muzeu hudby v Praze. Děkujeme všem tvůrcům a dražitelům panenek!

Panenky pro letošní aukci připravili:

Jan Činčera | Jitka Čvančarová | Terezie Dobrovolná | Josef Dvořák | Květa Fialová | Nadace Generali | Ivana Gottová | Tereza Herz | Jan Hřebejk | Klub přátel Tengenenge | Petr Kalouda | Simona Krainová | Weekend MaxMara | Sklárna Moser | Bára Nesvadbová | Olympijský tým ČR a Redakce sportu České televize | Liběna Rochová | Jan Saudek | Kateřina Smolíková | Vladimír Staněk | Robert Vano | Karel Voříšek | Valérie Zawadská

Během programu vystoupila sopranistka Christina Johnston, houslový virtuos Pavel Šporcl a Dětský balet Praha. Moderátorem aukce byl Karel Voříšek

Texty a foto podle www.unicef.cz

Ukázka panenek a jejich autoři

Jitka Čvančarová
herečka

Josef Dvořák
herec

Jan Hřebejk
režisér

Valérie Zawadská
herečka

Traduje se, že pod vánoční stromek vždy patří hezké knížky. Ale také víme, že čtenářská dovednost a chuť číst mnohdy u vás, dětí, tak trošku pokulhává. V upřímném dopise Robinsonovi se vyznala paní učitelka Alena Machartová ze ZŠ Kubatova v Českých Budějovicích, jak ji těší, když u svých žáků ve 4. A dokáže lásku ke knize povzbudit. Proto jim zadala dva úkoly: napsat, co pro ně kniha znamená, a navrhnout obal pro nejoblíbenější knihu...

Setkání s knihou

Rebeka Peštová

Kniha je pro mě především kamarád, který nikdy nezradí. Provází mě ve všech mých náladách. Čerpán z ní i obohacení mých vědomostí. Dokáže mě rozesmát a být tím, kým bych se jinak stát nemohla. Nejráději si čtu knihy před spaním.

Tereza Hejlová

Na knize mám ráda, že si ji mohu brát s sebou, kamkoliv chci. Doprovází mě i na cestách.

Baví mě představit si, jak vypadají postavy a prostředí. Líbí se mi ilustrace. Nejráději mám nové knihy, líbí se mi, jak voní.

Václav Novotný

Mám rád zajímavé příběhy, legrační, tajemné, dobrodružné či fantastičtější. Máme doma velkou knihovnu, ale knihy si chodím půjčovat i do veřejné knihovny. Knihy pro mě hodně znamenají, je s nimi velká zábava.

Tereza Bartíková

Ráda si čtu sama pro sebe, ale také mě baví poslouchat čtení mých rodičů, když si večer před usnutím čteme celá rodina. Nejráději mám knihy o kamarádství, ať již člověčím či zvířecím. Život bez knih by byl ochuzený. Jsem ráda, že existují lidé, kteří umí psát knihy.

Evžen Brategani

Knihy si čteme společně s maminkou. Baví mě

ponořit se do moře dětské fantazie. Také si představuji, jak žili autoři těchto knih. I proto mám ráda knihy spisovatelů, kteří žili v dobách, které jsem nemohla zažít. Seznamuji se s životem dětí v minulých stoletích a mohu tak cestovat časem. Mou nejoblíbenější knihou je Malý princ, k té se neustále vracím. A čím více čtu, tím více mám otázek.

Marek Pučejdl

Celou jednu stěnu v našem bytě tvoří knihovna plná knih. Jsem s nimi od malička. Nejdříve jsem si prohlížel obrázky a listoval v nich. Když jsem ještě neuměl číst, četla mi maminka. Když jsem si poprvé přečetl svou první knihu, stal jsem se vášnivým čtenářem. Z encyklopedií a zábavných učebnic se dozvídám nové věci. Jsou knihy, u kterých zapomenou na čas i na počítač a čtu a čtu. Knihy jako dárky pod vánočním stromčkem jsou už tradicí naší rodiny. A pokud doma nemám knihu, která mě zajímá, půjčím si ji v knihovně. Život bez knih by byl pro mě smutný.

Kryštof Zeman

Knihy pro mě hodně znamenají, jsou pro mě důležité. Knihy čtu rád, protože se v nich dovidám mnoho zajímavých informací a také mi dovolují zažít dobrodružství, která bych jinak zažít nemohl, obohacují mou fantazii. To vše mi umožňuje pouze kniha a její hrdinové. Díky nim mohu navštěvovat různá místa a cestovat časem. Kniha je můj nejlepší kamarád, který nikdy nezklamal. -od dop-

Ilustrace: Barbora Sedláčková, z knihy spisovatele Antonína Pelíška Kuře s modrýma očima. O autorce obrázku čtete na straně 2 v rubrice Medailonek.

Učení s počítačem

Počítač se stal dnes docela běžnou součástí vybavení domácností. Kluci a děvčata zvládají jeho obsluhu už od předškolních let a považují jeho využití za naprosto samozřejmou věc. Nežádají ale podlehnout jeho kouzlu natolik, že nejsou od počítačové obrazovky k odtržení. A to je pak zlé. Raději sedí nad klávesnicí, než by si šli zaspoutovat, zahrát s kamarády s míčem, posedět a popovídat si nebo strávit chvíli nad knihou. A to už vůbec nemluvíme o učení a psaní domácích úkolů.

Není žádnou novinkou, že se rodiče nad vysedávání nad počítačem zlobí a honí své ratolety od obrazovky k učení zvýšeným hlasem. A nadšení tím nejsou ani rodiče, ani děti. Ale je cesta, jak z toho ven.

Jedním z těžkých oříšků učení bývá například čeština – naše řeč je sice krásná, ale nepatří zrovna k těm nejlehčím. Zejména co se týká gramatiky. A tady lze účinně spojit odmítaný počítač a nezbytnou nutnost se doma učit. Kluci a holky se totiž mohou učit prostřednictvím počítače. Existují programy, které předloží žákovi podle jeho věku zadání různých úkolů a procvičování dané látky. Ovšem nepustí ho na jiný, zábavný program, který by ho rozptyloval. O to se postará neústupný blokátor. Teprve když jsou úkoly hotové a v pořádku, lze se věnovat zábavě... -od dop-

UPOZORNĚNÍ

od června 2014 je změna adresy redakce
Robinson, tř. 28. října 26, 370 01 České Budějovice

DNES ČTĚTE

1. Panenky nejsou jenom na hraní
Když si knihu zamilujete

2. Obdivuhodné malování
Vánoce ve verších

3. - 4. Hlásí se EKO-KOM
Rytířská klání
Rozzlobený čert třídič

5. Výtvarníci a literáti

6. Fantastická země
Splněná přání

7. Když odpad pomáhá UNICEFu

8. Jsou tu vaše Zoo noviny!

Vánoce s pohádkami ze staré skříně

Že v pohádkách bývá mnohé často jinak než ve skutečnosti, to ví dneska i prvňáček. A přesto si i starší školáci nebo dokonce dospěláci rádi pohádku přečtou, podívají se na ni v televizi anebo se za ní vypraví do divadla. A jedno takové pohádkové divadelko jezdí za dětmi i do škol a školních družin, ale hraje také na osvědčených scénách v krajském městě a v okolí. Jmenuje se Vidadlo a má pro vás připravenou celou řadu Pohádek ze staré skříně, při kterých se zcela určitě pobavíte.

Opravdu – v té staré skříně je ukrytá spousta známých pohádek, jako třeba Chaloupka z perníku, O Budulínkovi, Zvířátka a Petrovští, O koblížkovi, Otesánek, Paleček... Ale můžete se těšit i na pohádkové příběhy méně známé – například O hvězdě a pacholátku. A právě tuhle vánoční pohádkovou hru má Vidadlo na programu v posledním měsíci v roce. Uvidíte ji mimo jiné společně s dalšími na českobudějovickém radničním dvoře v době konání vánočních trhů. Dne 15. prosince se můžete vypravit na Zvířátka a Petrovské, o den později to bude zmíněné představení O hvězdě a pacholátku a 17. prosince pak Chaloupka z perníku.

Třebaže většinu jmenovaných pohádek jistě znáte, v tomhle divadelním provedení vás poněkud překvapí, protože jsou přece jen trochu jiné. A o to se postará nejen Vidadlo s Pavlem Brožkou, ale i herci, kteří s ním spolupracují – jako třeba Pavel Lukas z Divadla Kvelb nebo Slávek Nečunájev se svými kejkliřskými kousky a další. Zasluhu na tom má nesporně také režijní spolupráce se Stáňou Kočvarovou ze Studia dell'arte. V každém případě se při představení rozhodně nudit nebudete a budete odcházet rozesmátí. - red. -

zprávy

U Honzíka na farmě

Během dopolední výuky všichni žáci naší školy navštívili soukromou farmu našeho kamaráda – spolužáka Honzíka Čecháčka. Cestou jsme viděli rybník, který patří k hospodářství. Na dvoře jsme si mohli pohladit psa Ajku, rasa kolie, a dva jezevčíky. Ze zemědělské techniky se nám líbily traktory – Case a Puma, na které jsme mohli vylézt a vyzkoušet si, jak se v nich sedí.

Hlavní, co nás zajímalo, byla zvířata. Na pastvě se pásly krávy, v maštali byli uvázáni býci a hned kousek vedle byla odstavená selátka s prasnicemi v porodně. Byli tam také slepice, pávi, králíci, holubi a samozřejmě kohout. Zaujali nás i ve výběhu daňci.

Další novinkou byla pro nás míchárna směsí, u které byla čtyři síla. Abychom se „nenudili“, paní učitelka se nás ptala na názvy zvířat v angličtině a procvičili jsme si matematické převody u velikosti kola u traktoru. Hlavně jsme si procvičili prvouku – život domácích zvířat.

Žáci 3., 4. a 5. ročníku
ZŠ a MŠ Žimutice

Vička pro Mirečka

Společnými silami se povedlo předat rodině zdravotně postiženého Mirečka Košťála z Písku přes 170 kg plastových víček. Rodina potřebuje několik tun, aby mohla malému chlapci koupit kompenzační pomůcky.

Celkem 111 kg shromáždili děti a rodiče z OS Diacel, sdružení rodičů dětí s diabetem a celiakií, Písek – zdravotně postižení vědí moc dobře, jak je každá pomoc důležitá.

Dalších 47 kg se sebralo na 11. MŠ v Písku na Hradišti, kde do připravené nádoby nosí víčka nejen ti, co MŠ navštěvují, ale i ti, co už chodí do ZŠ.

K tomu je třeba připočítat 2 pytle – 13 kg, které sebrali na pobočce VZP v Písku a které přivezla paní ředitelka s tím, že našim prostřednictvím také chtějí pomoci.

Diacel, Písek

důležitá čísla

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI

387 410 864

...

LINKA DŮVĚRY PRO DĚTI
ČESKÉ BUDĚJOVICE

VOLEJTE VE DNE I V NOCI:

387 313 030

386 355 500

...

LINKA BEZPEČÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE
BEZPLATNÉ VOLÁNÍ ODKUDKOLIV
800 155 555

Vydavatel, redakce:
Robinson o.s., tř. 28. října 26, České Budějovice
e-mail: redakce@noviny-robinson.cz
www.noviny-robinson.cz
za garance OOŽP Statutárního města České Budějovice

Inzerce, grafická úprava:
STUDIO GABRETA® spol. s r.o., Praha
info@studio-gabreta.cz

Tisk: TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice
Reg. č.: MK ČR 7767

Vytlačeno na recyklovaném papíru

Vydavatel se nemusí vždy ztotožnit s názory autorů
publikovaných příspěvků

medailonek

Už jako děti předškolního věku jste jistě obdivovali statečnost různých knižních, televizních nebo filmových hrdinů. Jejich statečnost ve vás nepochybně vzbuzovala samozřejmý obdiv a úctu. Já bych vás dneska ráda seznámila s někým, kdo si nesporně vaše smeknutí klobouku zaslouží víc než kdokoliv jiný, protože se dokáže porvat se skutečně velkou nepřízní osudu. Tou osobou je dívka vašeho věku – Bára Sedláčková.

O tiché statečnosti a pusopise

Kvůli nemoci zvané neuropatie jí ochabují svaly, ruce a nohy už téměř neovládá a je zcela odkázána na vozíček. Spolehnout se může pouze na svou hlavu. A tak se rozhodla malovat ústy, když ruka – ma nemůže. Její obrázky, které se všeobecně líbí, dokazují, že má opravdu talent.

S malováním začínala v českobudějovické Arpidě, centru pro rehabilitaci osob se zdravotním postižením – ve výtvarném ateliéru Aleny Jankovské. A tady se její talent nejen projevil, ale i rozvinul. Její nadání potvrdili i znalci umění a profesionální výtvarníci. Přestože nemá šanci vidět svůj obrázek během malování z odstupů, má podle odborníků dokonalou prostorovou představivost a je schopná vytvářet vynikající kompozice fungující i na větší vzdálenosti. Maluje barevně – temperami, anilínovými barvami, tuší i fixami.

V současné době navštěvuje Základní školu Matice školské v Českých Budějovicích. S jejími kresbami však měla možnost se seznámit i široká veřejnost, a to hlavně prostřednictvím samostatných výstav. Ta první se uskutečnila loni ve známé písecké Galerii Sladovna. Letos v září pak představila tři desítky barevných obrázků na výstavě nazvané Pusopis aneb Malování ústy, která se konala v radniční výstavní síni v Českých Budějovicích.

„Malování mám ráda a vybrala jsem si ho právě proto, že to můžu a dokážu dělat. Teď mě například hodně baví kreslit na písničky. I na lidovky, protože se mi líbí barevné kroje,“ uvedla Bára pro novináře před zahájením výstavy. A podle jejích slov má i řadu dalších zájmů – ráda čte, ráda zpívá, miluje barvy...

Bára se se svými obrázky také pravidelně účastní charitativní Andělské aukce pro Arpidu, pořádané v krajském městě. Loni na začátku školního roku byla tvůrčí kabaretu Kašpárek v rohlíku pozvaná na festival Keřír v Třebovii u Prahy. A díky úspěchu výstavy, kterou jí tam uspořádali, byla pozvána i na letošní ročník. Kateřina Karháňková, studentka FAMU, dokonce chystá z Bářiných obrázků videoklip. A malou malířku oslovilo s nabídkou rovněž Nakladatelství UMŮN, které vydává celou řadu tisků s obrázky autorů malujících ústy a nohama.

Kromě klasických obrázků vytvořila Bára i řadu novoročenek, ilustrace pro kalendář a do pohádkové knihy nebo pro animovaný film. Jednou by ráda ilustrovala knížku s příběhem, který by si sama vymyslela. K jejím největším přáním však patří být co nejvíc soběstačná a stát se bytovou, nebo zahradní architektkou. A ti, kteří ji poznali, věří, že se jí to jistě povede...
Hanka Hosnedlová

všetečkova všeho chuť

Tip na víkend

Jedním z historických objektů otevřených pro veřejnost i v zimě je zámek Hluboká nad Vltavou, kam se z krajského města můžete vypravit mimo jiné také městskou hromadnou dopravou.

Hluboká byla postavena ve 13. století jako strážný hrad českými králi. O tři století později byl tento gotický hrad přestaven pány z Hradce na pohodlnější renesanční zámek. A další přestavby se Hluboká dočkala v 19. století, kdy dostala dnešní podobu podle vzoru zámku ve Windsoru v Anglii. Na tomto sídle se vystřídala celá řada šlechtických rodů, posledním z nich byli pak Schwarzenbergové. Dneska je Hluboká státním zámkem.

Turisty z celého světa láká hlubocký zámek svým pohádkovým vzhledem – však zde také bylo natáčeno několik filmových pohádek a příběhů – ale rovněž bohatými vnitřními expozicemi. Zvlášť kouzelný je pak zámek v nočním nasvícení.

Nejstarší maratonec

Nejstarším běžcem maratónského závodu v historii byl nesporně Fauja Singh z Velké Británie. S maratónským během skončil loni, krátce před svými 102. narozeninami, a to po absolvování desetakilometrového hongkongského maratónu.

S maratónským běháním začal v 89 letech po smrti své ženy. V roce 2011 běžel velký maratón v Torontu, o rok později v Londýně. Ovšem do Guinnessovy knihy rekordů zapsán nebyl, protože nebylo možné ověřit datum jeho narození. Pochází totiž z Indie, kde se v roce 1911 ještě tento údaj úředně neevidoval.

Betlémská hvězda

Možná jste si všimli, že k vánočním symbolům odedávna patří i betlémská hvězda, tedy spíš jakási kometa s dlouhým ocasem. Ne všichni z vás ale vědí, že tato hvězda měla údajně zvěstovat narození Ježíše. Ovšem daleko víc nás bude asi zajímat, zda se tato kometa skutečně mohla na obloze objevit v onen prosincový den před 2014 roky.

Podle dávných učenců a astronomů souvisel výskyt tohoto zářivého úkazu na obloze s velkým přiblížením se Jupitera a Saturnu v souhvězdí Ryb. To se opakuje jen velice zřídka a nejbližší podobná situace byla podle jejich výpočtů určena až na rok 2238.

Ať už tomu bylo při narození Ježíška jakkoliv, krásná hvězdička nám bude zkrášlovat naše domovy, špičky vánočních stromků, betlémy, nazdobené výlohy a třeba i vaše vánoční přáníčko, které pošlete svým blízkým...

České Vánoce?

Asi není mezi vámi nikdo, kdo by nepovažoval slovíčko Vánoce za zcela český a dávný výraz. Vždyť už celá staletí v sobě skrývá představu zasazené krajiny, cinkání rolniček, nazdobeného stromku a kopice očekávaných dárečků. A přece je pravda poněkud jiná.

České označení Vánoce bylo totiž odvozeno od německého Wanachten. A tento výraz se pak v němčině časem vyvinul v lépe přeložitelné slovo Weihnachten, což znamená – svatá noc. To už by bylo pochopitelnější. Ovšem ani tady není překvapením konec. I ono staroněmecké Wanachten má prý podle jazykozpytců základ někde úplně jinde – a to ve staré latině. Tak to vidíte, jakými složitými cestičkami k nám ty naše milované Vánoce přišly...

U naší prababičky

Už koncem listopadu byla v nově opraveném Jihočeském muzeu v Českých Budějovicích otevřena vánoční výstava, která je tentokrát v mnohém zaměřená právě na dětský svět.

Chtěli byste vidět, jak slavili vánoční svátky vaše prababičky a pradědečkové jako děti? Jaké dárky a hračky si přáli dostat pod stromeček? Jaká výzdoba tenkrát patřila k Vánocům v domácnostech ve městech i na vesnici? Jaké tradice se držely a jaké zajímavé věci k těmto svátkům patřily? Pak nanižte své kroky právě na tuto výstavu. A není vyloučeno, že budete moci zhlédnout i divadelní představení určené právě dětským návštěvníkům.

- hh -

Bílá

Je bílý celý les,
bílý je i náš pes.
Vše je bílé jako mouka
a náš pes jak blázen na to kouká.
Zuzana Mušková, 6. tř., ZŠ Strunkovice nad Blanici

Vánoce

Až zazvoní zvoneček,
uvidíme stromeček.
Budou tam dárky,
k večeri máme párky.
Je tu hezká výzdoba,
ze stromku spadla ozdoba.
Když sněží a je zima,
jde to stěží, je to prima.
Všichni dárek mají
a mně ho teprve dají.
Vánoce jsou každý rok,
uděláme další krok.
Krůček malíčkový zas,
než bude další mráz.

Julie Tomanová a Kristýna Štěrbová
4. A, ZŠ. B. Hrozného, Lysá nad Labem

Radovánky

Napadl nám sním,
pojede na saních,
budem házet koule,
až budem mít boule.

Jiráň Jan, 6. tř., ZŠ Strunkovice nad Blanici

Láska

Láska je věc,
o které víš, že
když ji prožíváš,
tak se vznášíš.

Láska když skončí,
tak se cítíš, jako
když ti do ruky
někdo zapíchl kopí či šipy.

Natali Duspivová, 6. A
ZŠ Kubatova, České Budějovice

Zima

Ta naše kočka,
spadla na ni vločka.
Tam už běhá sob,
ty jsi zase bos.

Pojedeme na lyže,
naše kočka mléko líže.
Půjdem spolu na běžky,
potom tam půjdeme pěšky.

Adéla Krejčíková
4. A, ZŠ. B. Hrozného, Lysá nad Labem

Nejkrásnější věc

Ta nejkrásnější věc
je ta, o které víš, že
když ji nemáš, tak o
ní sníš.

Ta nejkrásnější věc
je ta, že když ji
uvidíš, tak už na
nic jiného nemyslíš.

Natali Duspivová, 6. A,
ZŠ Kubatova, České Budějovice

Vánoční zima

Ozdobíme stromeček
a taky domeček.
Ježíšek nám přines dárky
a pejskovi párky.

Až to všechno otevřeme, řekneme:
Ježíšku, děkujeme!
My všechno víme,
cukroví sníme a řízky jíme.

Každý se o dárky podělí,
Vánoce skončí v pondělí.

Kristýna Havelková a Ondra Žemlička
4. A, ZŠ. B. Hrozného, Lysá nad Labem

V minulém vydání se archeolog Lopatka vydal do podzemí, v tom dnešním se vydáme pod zem s Doplňovačkou. Archeolog Lopatka naopak bádá v zasněžené krajině po hradu ze 13. století. A víc už nebudeme prozrazovat, ale na následující straně si přečtete o jeho dnešním putování.

A jak to vlastně dopadlo s tajenkou v minulém čísle? Moc vás tentokrát pobavila. Když jsme minule psali, že losování bylo náročné, tak jsme netušili, že to vlastně byla procházka růžovým sadem. Ale archeolog Lopatka je pořádný chlapík a nakonec losovací buben roztočil a vytáhl opět tři výherce. A jaké bylo správné řešení? Samozřejmě, že ho už znáte, ale rádi ho ještě jednou zopakujeme: Bez třídění zakrátko, **byl bych brzo čuňátko.**

A koho Lopatka vylosoval? Jsou to: Ondřej Novák z Dačice, Lukáš Medřický z Nebahov a Leontýna Turková z Českých Budějovic.
Gratulujeme a nezapomeňte - na další straně je zase doplňovačka o ceny.

Den Ekoškol v Bezdrevské

Sedmého listopadu slavily ekoškoly na celém světě svůj vlastní svátek. K této příležitosti byly připravené rozličné aktivity, zaměřené na některé z témat ekoškoly celoročně sledovaných – Energie, Voda, Odpady, Životní prostředí, Doprava, Šetný spotřebitel.

Naše škola si zvolila jako téma Odpady. Zapojila se mimo jiné do velké podzimní soutěže. Za každý odevzdaný kilogram dostává škola body, za něž si pak může v katalogu odměn vybrat školní pomůcky, výukové materiály apod.

Kromě toho byla na začátek listopadu připravena velká sběrová akce. Do kontajneru přistaveného na nádvoří školy mohli žáci s rodiči i za-

městnanci školy odevzdávat starý papír. Peníze za shromážděný sběr se rozdělují třídám podle množství odevzdaného papíru.

Svátek Ekoškol si však užijí i členové Ekotýmu z II. stupně. Pro své malé spolužáky na I. stupni si připravili aktivity zaměřené na sběr, třídění a recyklaci odpadů, a to formou pracovních listů, omalovánky, drobných pomůcek a recyklačních kufříků od společnosti EKO-KOM. A je třeba dodat, že tento postup prvňáky nejen zaujme, ale i jednoznačně motivuje k třídění odpadů, což je hlavním záměrem.

Za Ekotým Marie Pešková
ZŠ Bezdrevská, České Budějovice

Když starší učí mladší

Staré přísloví říká, že když je žák připraven, učitel se dostaví. K velkému překvapení a nadšení našich nejmladších dětí se však v roli učitelů dostaví jejich kamarádi z vyšších ročníků. V naší Ekoškolce ve Vrátech totiž členové Ekotýmu každoročně pro prvňáčky připravují a uskutečňují program nazvaný Když starší učí mladší. V něm své spolužáky seznamují s tím, co obnáší být ekoškolačkem. Programy bývají zaměřeny především na problematiku třídění odpadů. V nich ostřílení ekotýmáči novým a neotřelým způsobem předávají své zkušenosti. A úloha lektorů se jim skutečně zamlouvá.

Jen o něco málo mladší spolužáci se se zaujetím poslouchají, vyplňují pracovní listy, soutěží a nadšeně plní úkoly, které jsou pro ně pečlivě připraveny. Způsobem přiměřeným jejich věku se seznámí s pojmy, jako je například recyklace nebo obnovitelné a neobnovitelné přírodní zdroje. Proškolení prvňáčci velice rychle vezmou za své, že i oni mohou pouhou změnou svých návyků prospět dobré věci. Třídění odpadů se tak pro ně stává běžnou součástí života ve škole a doufejme, že pro velkou část z nich i doma.

Hana Vránová, ZŠ a MŠ T. G. Masaryka, České Budějovice - Vráto

Ekovýstava i pro Jihočechy

Nevšední ekologicky zaměřenou výstavu představili její tvůrci v základní škole v horňákouském Grunbachu učitelům z jihočeských škol. Tato zážitková výstava, na které se podílí rakouské centrum Klimabündnis, se jmenuje Felix a Maira – chytré hlavičky Zemi rozumí. Jejím obsahem jsou ekologické náměty. Děti se z ní například dozvědí ledacos zajímavého o výrobě energií a jejich obnovitelných zdrojích, také o tom, jak a proč se na Zemi mění klima, či co znamená pro lidstvo uchování deštých pralesů.

Rakouské školáky tato putovní výstava velice zaujala, od října pak mají možnost si ji bezplatně zapůjčit i jihočeské základní školy. První z nich, která tento krok učinila, byla ZŠ Svätý Jan nad Malší.

Samozřejmě pro české vystavovatele byla výstava upravena do české verze, a to díky Energy Centre České Budějovice. Pokud výstava doputuje i do vaší školy a zaujme vás – napišete nám o tom?

- hh -

Ilustrace ze soutěže Obrázky na plachtu namalovala Kristýna Smolová, 8. B, ZŠ TGM Blatná

Vzpomínka na výlet do zoo

Po sečtení všech kilogramů odevzdaného starého papíru za jednotlivé žáky a třídy v ZŠ Kardašova Řečice bylo zjištěno, že podle kritérií nejlepších sběračů pojedou na jednodenní autobusový výlet do Zoo Praha celkem 47 žáků. Každý účastník zájezdu musel odevzdat více než 100 kg papíru. Vůbec nejvíce nasbírala Anička Bohmová z 1. A třídy – 2 036 kg.

A výlet do zoo to byl opravdu zajímavý, poučný a hlavně veselý. Kdo by se mračil, když se na něj z výběhu usmívaly lamy, kozy a opice, pokukovali tygři, medvědi a lvi, mávali chobotem sloni a pózovala další zvířata z velkého množství nabízené expozice. Prostě fauna, doplněná udržovanou flórou, byla famózní.

Všechny atrakce, jako například vození se na ponících, se staly pro naše malé návštěvníky zoo zážitkem, na který se hned tak nezapomene. Spokojené s přátelskou atmosférou výletu byly i organizátorky, jejichž třídy odevzdaly nejvíce kg druhotné suroviny:

Umístění	Třída	Vytříděný papír	Třídní učitelka
1. místo	1. A	5 357 kg	D. Vyhliďková
2. místo	1. B	3 657 kg	M. Zikešová
3. místo	3. tř	3 327 kg	L. Michalová

V celostátní soutěži v minulém školním roce naše škola obsadila ve sběru papíru 8. místo. Již v říjnu letošního roku jsme odevzdali 4 tuny papíru a rádi bychom překonali loňskou sběrovou aktivitu. Podají se nám to?

Dagmar Vyhliďková, ZŠ Kardašova Řečice

0 jednom turnaji a polepšených princeznách

Nedaleko od našich jižních hranic bylo jedno malé, ale moderní a velice hezké království, nebo spíše královstvíčko. Jmenovalo se Třídílie a vládl tam moudře a spravedlivě král Dobromil Pořádkumilovný. Ten král měl tři dcery – tmavovlásku Vzдорomilku, zrzavou Chybovalku a plavovlasou Zapomněnku. Všechny tři byly moc hezké a urostlé a všechny tři měl stejně rád. Trápila ho však jedna věc – jejich příšerná nepořádnost. Všude po zámku se válely jejich šaty, pláště, krejzlíky, střívičky, korále, prsteny a hřebeny, ale hlavně také spousta odpadků. Služebnictvo po nich ani nestačilo uklízet.

A co bylo vůbec nejhorší, že netřídily odpad. A to bylo velkým problémem, protože třídění bylo stanoveno přímo zákonem. Jedním z prvních, které nechal král Dobromil vybudovat hned po nástupu na trůn. I v té poslední chaloupce se snažili odpad třídít podle vyhlášky do barevných košů, pytlů nebo sudů. Do modrých papíry, do zelených sklo, do žlutých umělého hmotu... Jen princezny ne. Ty házely odpadky, jak je napadlo. Pokud je vůbec házely do košů nebo k tomu určených dřevěných nádob. Ale mohl je král nechat zavřít do šatlavy? To přece nešlo...

Měl té zamotané patálie plnou hlavu, a kudy chodil, tudy o tom přemýšlel. Dokonce se o princeznách a jejich nápravě radil s rádci, ale nic nevymyslel. Až jednou... to když král ve společenské komnatě zakopl o plastové lahve od limonády, které tam princezny odhodily. Rozbil si bradu a musel zavolat mladého dvorního felčara Poradu, aby mu ránu sešil. Čiperný Porada si dával s křížkovým stehem na královské bradě záležet a král si mezitím stěžoval na nepořádné princezny. „Tak je provďte a budete mít klídek,“ poznamenal Porada jen tak koutkem úst, ale králi se ta rada zalíbila.

Zavolal zámeckého písaře a rozeslal do všech okolních zemí poselství, že se bude konat velká královská soutěž a její vítězové se mohou těšit na ruku princezen. A hned se začala sjíždět knížata, hrabata, baroni a rytíři všech věkových kategorií. „Propána,“ říkaly si polekané princezny, „co když to vyhraje támhleten páprda anebo támhleten šereda... Že my jsme raději neuklízely a neházely odpad tam, kam patří.“ Ale pozdě bylo bycha honit.

Dalšího dne seděly všechny tři princezničky na vyvýšené tribuně u turnajového plácku celé zkormoucené a zvadlé. A to přesto, že jim král nechal doručit nádherné nové šaty. Vzдорomilka měla krásné žluté, Chybovalka zelené a Zapomněnka modré. Na druhé straně stála řada šlechticů

na koních s připraveným kopím. Čekali na to, jak král určí souborové dvojice, aby turnaj mohl začít. Král ale všem vyrazil dech, když řekl, že tentokrát se všichni utkají s jedním společným protivníkem – a to s odpady. A skutečně – když zazněla fanfára a pážata strhla plachetky z kopic před každým z nastoupených pánů, objevily se hromádky odpadků. Soubor měl vyhrát ten, kdo správně rozřídí tyto předměty u nohou jednotlivých princezen.

A pak už jeden po druhém nabodávali na kopí odpadky a odváželi je k tribuně. Za chvíli měla každá z královských dcer před sebou nesourodou hromadu odpadu. Král všechno to hemžení pozoroval se znepokojením a princezny s narůstajícími obavami. Co když to vyhraje tenhle plešatý, anebo támhleten s bradavicí na nose či onen neohrabanec, který se sotva udrží v sedle?

„Holky, jestli to tentokrát dopadne dobře a nebudeme se muset vdát za některého z těchhle nemožných chlápků, slibuji, že se polepším a budu uklízet a třídít jako nikdo na světě,“ prohlásila plačtivým hlasem Zapomněnka. A Vzдорomilka s Chybovalkou jí se slzami v očích přitakávaly, že ony taky, že se polepší...

A osud jim dal ještě šanci. Skutečně žádný z velmožů nepochopil, že plasty měli nosit k nohám princezny Vzдорomilky ve žlutých šatech, sklo před Chybovalkou v zeleném oblečení a papír k Zapomněnce v modrém. Však jim to pak čiperný doktůrek Porada všem správně ukázal. A zalíbil se i Zapomněnce, když jí s úsměvem pokládal k nohám poslední balíček novin. Vzдорomilka pak díky třídění odpadů našla zalíbení ve vrchním královském recyklovači Plastoslavovi a Chybovalka ve dvorním skláři Skleněnkovi.

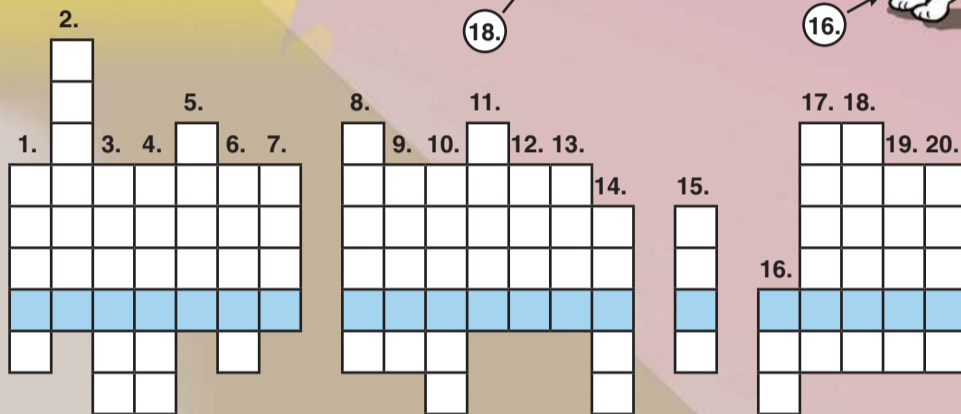
A král? Ten si nemohl princezny vynachválit, jak se změnilý k nepoznání. Uklízely, třídily jako divé, dokonce jezdily do škol a školek přednášet, jak se má odpad správně rozdělovat. A jejich povídání o tom, co se poté s jednotlivými odpadovými surovinami děje díky recyklaci, znali po čase dospělí i děti po celé zemi...

Text: Hanka Hosnedlová
Ilustrace: Zdeňka Študlarová

Doplňovačka

Zatímco Mikuláš s andělem rozdávali dětem dárky, čert se strašně rozčílil, když viděl, jak někdo poničil, poškrábal a pomaloval krásné barevné kontejnery na tříděný odpad, které v jeho podzemní říši lidem závidí. A hudruje pěkně vztekle: ... (tajenka)

Vyluštěnou tajenku nám zašlete do 30. prosince 2014 na e-mail: redakce@noviny-robinson.cz.

Tři z vás opět vylosujeme a odměníme. A nezapomeňte uvést celé jméno a adresu, ať vás pošták s dárečky lehce najde!

Tajemné příhody Bonifáce Lopatky

1

Tak tady máme zimu. A k zimě patří sníh. Už jste si někdy všimli, jak krásně, přímo pohádkově, vypadá zasněžená krajina? Ne, tak to byste se měli se mnou vypravit na jeden hodně starý hrad, nebo spíše hrádek na Šumavě. Z toho hradu toho už moc nezbylo, ale věž je zachovalá a poskytne jedinečný pohled po kraji.

2

Tenhle hrad byl založený v polovině 13. století na vrcholku poměrně dost vysokého kopce. Je tak nejvýše položenou hradní zříceninou v Čechách. Vlastně, když se ponoříme do historie, na něm nikdy žádní šlechtici nebydleli, pouze jeho správci. Byl to totiž strážní hrádek na Solné stezce. Takže kolem procházely různé karavany s nákladem soli a jiného zboží.

3

Je pochopitelné, že se občas kupci se svými mezky na hradě zastavili, aby si tu třeba odpočinuli nebo přenocovali, i když hrad nijak velké pohodlí v tu dobu neskýtal. Kamenné zdi byly studené, také nádvoří nebylo zrovna moc prostorné, ale bylo zde bezpečno díky hradbám s branami obklopujícími stavbu. Ostatně každý, kdo se k hradu blížil po stoupající cestě do vršku, byl z věže dobře viditelný. Ať už šel pěšky, nebo jel na koni.

4

Hrad byl zničen požárem, ale větší část hradeb, stejně jako kamenná věž, odolaly a zůstaly stát. Výjimečnost tohoto hrádku nedala spát několika nadšencům, a tak vzniklo sdružení, které se společně s odborníky postaralo o nutné opravy a zpřístupnění věže pro návštěvníky, aby se z ní mohli dívat po kraji. Stejně jako vy.

5

Každý pořádný hrad má svoje strašidlo. Ani tenhle není výjimkou – kolem prý obchází naříkající přízrak, jehož kvílení nahání husí kůži. Je to prokletý kněz, který ztratil hlavu pro krásnou ženu. Ta žena ho pak proklela a on sám nikdy neucinil pokání, proto tady bloudí dodnes... Ale nebojte se, to, co teď slyšíte kvílet, je jen mrazivá meluzína.

6

Ale proč jsem vás sem pozval. Nedávno jsem tady začal s vykopávkami – kolem hradeb na nádvoří i zvenku, ale také ve sklepení věže. Našel jsem spoustu zajímavých pozůstatků z dávných dob – od kousků zbraní a nádobí přes vybavení pro mezky – až po starou lucernu. Ale bohužel také některé věci, které tady zanechali současní neukáznění turisté. Dokážete rozpoznat, které to jsou?

Nikdo není poražený

V září a říjnu tohoto roku Krajský úřad Jihočeského kraje spolu s autorizovanou obalovou společností EKO-KOM, a.s., vyhlásily soutěž pro základní a základní umělecké školy Jihočeského kraje. Není to pro vás asi nic nového, ostatně i v minulém čísle Robinsona jsme na toto klání upozorňovali.

Ale jak praví staré přísloví - opakování je matkou moudrosti. O co v soutěži šlo? Jednotlivci, skupinky nebo celé třídy měli za úkol vytvořit 3D model o maximální velikosti 1 x 1 x 1 metr významné osobnosti nebo významného prvku ze své obce či města. Aby to ale mělo nejen umělecký smysl, důležitý byl použitý materiál. Model totiž musel být vyroben převážně z recyklovaných nebo recyklovatelných materiálů. To už se zdá být

těžký úkol. Pro nás z redakce rozhodně tedy ano. Pro soutěžící, jak jsme zjistili, to byla hračka. Tolik krásných modelů pohromadě, a přitom z odpadů, jsme ještě neviděli!

Hodnotící komise, která sestávala ze zástupců Jihočeského kraje, zástupce společnosti EKO-KOM a výtvarného ateliéru Tvor, měla nelehký úkol: vybrat tři nejlepší modely. Nakonec to jinak nešlo, než vyhodnotit více prací. A tak komise určila pět modelů. Ale jedním dechem doplnila, že výherci jsou vlastně všichni.

Modely pak byly vystaveny ve veřejných prostorách Krajského úřadu v Českých Budějovicích. Dne 7. listopadu se konala vernisáž, jejíž součástí bylo předání dárek autorům vybraných modelů. Toho dne tam bylo doslova k prasknutí!

A my vám teď nabízíme malou obrazovou ukázkou alespoň některých uměleckých děl:

CHÝNOVSKÁ JESKYNĚ S NETOPÝŘEM

Adéla Kylarová, Kamila Doubková, Monika Blažková, Andrea Hynková,
Aleš Stoklasa, Luděk Papež
7. A, ZŠ Chýnov

PŘEMYSL OTAKAR II. A VOJTĚCH MATYÁŠ JÍROVEC

žáci z X. A a X. B
MŠ, ZŠ a PrŠ Štítného, České Budějovice

TEMELÍN

Natálie Pekařová, Aneta Červená, Iveta Petru, Radek Sumerauer,
Judita Svobodová
7. B, ZŠ Vacov

KOSTEL V DUBNÉM

Lukáš Bílý, Jan Čada
7. třída, MŠ a ZŠ Dubné

DUDÁK - PAN JOSEF REŽNÝ

Simona Francová, Lucie Fríbrtová,
Eva Kaisrová
ZUŠ Strakonice

Z literární soutěže Jihočeský úsměv

I písmenka se umějí usmívat

Letošní pátý ročník literární soutěže, kterou znáte pod názvem Jihočeský úsměv, vyhlášovala Jihočeská vědecká knihovna v součinnosti s Jihočeským klubem Obce spisovatelů. Ačkoliv to zpočátku tak nevydávalo, do uzávěrky se sešlo okolo 140 prací od 129 děvčat a kluků ve věku od 8 do 15 let z různých míst Jihočeského kraje. Nejčastějším námětem soutěžních vyprávění a povídek byly zážitky z prázdnin a z cestování, ale vyskytly se i dobrodružné příběhy, horory a fantasy, pohádky, básně, úvahy... Nelehkou práci pak měla porota, která mohla vybrat pouze desítku těch nejlepších z různých věkových skupin. Nejraději by na stupně vítězů umístila nejméně dvakrát tolik zapojených soutěžících.

Nakonec vypadá přehled vítězných autorů takto: Kateřina VAVŘÍKOVÁ (10 let) ZŠ Rudolfov, Eliška JEŽKOVÁ (10 let) ZŠ Strýčice, Magdalena MAŇÁSKOVÁ (11 let) Gymnázium Trhové Sviny, Lívia PERNICOVÁ (12 let) ZŠ Dolní Bukovsko, Tomáš BRABEC (12 let) Gymnázium Jírovcova České Budějovice, Vojtěch ŠVARC (12 let) Gymnázium Trhové Sviny, Johana SEIDLOVÁ (13 let) ZŠ E. Beneše Písek, Daniela RYPLOVÁ (14 let) Gymnázium Jírovcova České Budějovice, Michaela NĚMCOVÁ (14 let) ZŠ Máj České Budějovice, Romana KOUBOVÁ (15 let) Tábořské soukromé gymnázium. Slavnostní vyhlášení výsledků soutěže se odehrálo v prostorách Jihočeské vědecké knihovny Na Sadech. V programu, kde zazněla slova o letošním ročníku soutěže, její úrovni i statistické údaje o účastnících, byly vítězům předány věcné ceny a diplomy. A přítomní si mohli navíc poslechnout ukázky z nejuspěšnějších prací v podání členů dramatického kroužku DDM a hezké písničky, jimiž byl přednes prokládán.

Vítězná desítková povídek a básní doplněná několika dalšími vybranými pracemi se pak objeví i ve sborníčku, který knihovna předá soutěžícím školám a jednotlivcům. A navíc některé z úspěšných prací zařadí na svých stránkách i jiná periodika včetně Robinsona.

- red -

Bajka o zvědavé štice

V jednom velkém rybníku s krásnými zákoutími, čistou vodou, rákosím okolo a dnem pokrytým trávou se narodila malá štika. Rostla obklopená dalšími dospělými štikami a učila se od nich všechno, co je potřeba k životu. Naučila se hlavně shánět si potravu. Polykala celé dny potěr a menší rybky, které nestačily uplavat. Zvykla si rychle na roli predátora, nejsilnějšího dravce v rybníce, a tak měla vždy plné břicho a žilo se jí dobře.

Občas slyšela kvákání žab a poslouchala, co si ti obojživelníci vyprávějí. Žáby měly výhodu, že mohly být pod vodou, ale i nad ní, vyskočit na břeh a projít se po souši. Vyprávěly potom, jak krásné je to na louce u rybníka, jak tam sedí zadumaní rybáři a celé hodiny mlčí...

Štika byla velice zvědavá a dala by, nevím co za to, aby se mohla také na břeh podívat. Občas se vydala do mělkých vod, ale z rybníka nezahledla nic než strmý břeh. Jednou uviděla rybáře, jak právě něco hodil do vody. Štika se lekla a rychle odplula.

Svěřila se starším štikám. Ta nejstarší malou štíčku varovala: „Nenech se ovládat zvědavostí. Každý má žit tam, kde je to pro něj nejlepší. A pro

tebe je to nejlepší a nejbezpečnější ve vodě.“

Ale zvědavost byla silnější než štika. Pořád vymýšlela, jak by se na břeh alespoň na chvíli podívala. „Už vím, jak to udělám. Nechám se vytáhnout rybářem na tom divném provazu nahoru a zjistím, jak se žije nad vodou. Nejsem přeci nějaká buranská štika, co zná jen svůj rybník. Já jsem štika cestovatelka.“

Přiblížila se ke břehu a rychle spolkla návnadu, co tam rybář právě hodil. Byla to malá ryba. Takových už spolkla štika spoustu. Ale tohle bylo něco jiného, viselo to v krku... a nešlo to ani tam, ani zpátky... a mělo to něco divného píchavého na konci... a zaseklo se to štice do tlamky. Vylétěla nad hladinu jako špunt z láhve.

Byla na břehu, ale vůbec ji to netěšilo. Nemohla dýchat a k tomu na ni zíral malý chlapec, který ji z vody vytáhl. „Tati, mám štiku, ale je nějaká malá.“ Tatínek přišel, podíval se na štíčku a řekl: „Pust' ji, je podměračná.“

Tak štika kvůli své zvědavosti málem přišla o život, ale měla velké štěstí. Rána po háčku se jí brzy zahojila a ze zvědavosti byla už do smrti vyléčená.

Johana Seidlová, 7. B, ZŠ E. Beneše, Písek

Když se řekne Aljaška, určitě to ve vás vyvolá představu vzdálené, chladné a pro nás málo známé země. S přítelkyní jsme se tam vydaly při naší několikaměsíční výpravě do Kanady. Dostaly jsme se totiž až na sever kanadského Teritoria Yukon, odkud to bylo přes hranice už jen skok. A cesta přes Top of the World, což je prašná krkolomná silnice nad příkrými srázy a kolem skalních stěn, byla skutečným a ne zrovna bezpečným dobrodružstvím. Ale rozhodně jsme nelitovaly.

Cestou lovců a zlatokopů

Měly jsme štěstí, že jsme se v těchto místech ocitly v době léta, které je zde velice krátké. Na druhé straně je téměř po celý ten čas polární den, takže je světlo i v noci. Než jsme si na tento úkaz zvykly, nemohly jsme spát, a tak jsme celé noci hrály ve stanu karty. Jinak zima tady začíná už v říjnu a končí koncem května, leckdy se protáhne až do červnových týdnů. V zimě tu pak teplota klesá hodně pod nulu. V roce 1947 zde padl rekord, když naměřili – 63 stupňů Celsia, ale většinou se tu měří na stupně Fahrenheita. Nesmíte si ovšem představovat takovou zimu, jako je u nás – vlhkou a lezavou. Aljašská zima je suchá, takže snáz snesitelná. Její účinek ale mnohdy umocňuje větrný faktor – tedy pokud fouká studený vítr, je zima ještě větší. A taky sníh je poněkud jiný – je sypký jako písek, takže z něho kouli nebo sněhuláka neupláčete.

Jméno Aljaška znamená Velká země a vzniklo z jazyka Aleutů, což jsou společně s Eskymáky, Inuity a dalšími národnostmi původní obyvatelé. A skutečně, velká země to je – vždyť je největší z půl stovky států USA. Dokonce větší než dva další největší státy – Texas a Kalifornie dohromady. Aljaška totiž patří Spojeným státům americkým, přestože ji od nich odděluje celé rozlehlé území Kanady. USA koupily Aljašku od carského Ruska před 147 roky za 7,2 milionu dolarů. Dnes by ji

Rusko určitě neprodalo, protože na Aljašce jsou velké zásoby ropy a jiného nerostného bohatství, také spousta zvěře a čistých vodních toků. Teprve v roce 1959 se však stala 49. státem US.

A na tomhle obrovském území žije jen asi 710 000 obyvatel a z nich téměř 70 procent bydlí ve městech. Obyvatelé představují pestrou směsici ras a národů. Kdysi dávno sem přes Beringovu úžinu přicházeli lovci a obchodníci ze Sibíře. Proto jsou tu dodnes dřevěné ruské vesnice.

Malé domorodé vesničky jsme poznaly i cestou za polární kruh. Některé z nich pak nejsou v zimě po silnici vůbec dostupné a bývají zásobovány vrtulníky. Podle průvodce je území za polárním kruhem definováno tím, že tu už nenajdete porost stromů a teplota ani v létě nepřekročí 10 stupňů Celsia. Největší městečko v této oblasti je Barrow, které je od severního pólu vzdálené pouhých 1 450 kilometrů.

Jinak na severu je takzvaný permafrost, tedy většinou zmrzlá půda, což je zejména pro těžební práce dost obtížné. Pět procent povrchu Aljašky zaujímají ledovce a ten největší se jmenuje Hubbard Glacier. Jeho splaz je 144 km dlouhý a místy až 16 km široký. A když už jsme u těch nejvyšších hor Aljašky je McKinley (6 168 metrů)

a musíte za ní do národního parku Denali. Příroda je tam skutečně nádherná a strhující, ale vrtošivá. Takže v kempu u úpatí hory někdy musíte počkat i pár dní na dobré počasí, abyste se mohli vypravit na její vrchol. Spaly jsme ve stanu v nízkém lesíku, ale jídlo jsme musely zamknout jako všichni ostatní do kovových skříněk kus odtud, aby jeho vůně nepřilákala medvědy. Ti jsou postrachem v Kanadě i na Aljašce.

Jinou obávanou záležitostí, zejména v bažinatých oblastech, jsou komáři, kteří se tu vyskytují ve velkém množství. Dokážou svým útokem dohnat zvěř až k šílenství. Naštěstí jsme se s toutle pohromou nesetkaly, ale měly jsme tu čest zažít malinkaté černé mušky, kterým se v překladu říká „nevidíte je“ anebo „kapka krve“. Ty vám vykoušnou maličkátky kousíček kůže, že se objeví kapička krve, ale už stane vám tvrdý svědivý pupen několik týdnů. Dovězly jsme si tenkrát tuhle nepříjemnou památku až domů.

Aljaška se může pochlubit třemi tisícovkami řek, které tečou do tří světových stran. Nejznámější je asi Yukon, který sem přichází už z Kanady a vlévá se do Beringova moře. A kromě toho je tu – což se nechce ani věřit – přes tři miliony jezer, a to jsou brána do počtu pouze ta, která mají vodní plochu větší než 8 hektarů. Největší je Iliamna Lake, které je dlouhé 130 km – představte si, že je to jako z Českých Budějovic do Plzně. Mimořádným zážitkem je také každoroční závod psích spřežení, který se jmenuje Iditarod. Trať dlouhou víc než tisíc mil běží několik dní ve velmi obtížných podmínkách, takže skutečně závod pro drsné muže, a dokonce i ženy.

Nenechaly jsme si ujít ani cestování po Aljašské dálnici, která byla postavená za druhé světové války za pouhých 8 měsíců a 12 dní. Měří 2 500 kilometrů. Dneska už je samozřejmě přestavěná a rozšířená, jen kousek – asi 5 km – nechali na ukázkou v původním stavu. Jinak zde byla vybudována síť silnic, železnice, mosty, přehrady, přístavy, průmyslové objekty, města...

Největším městem je moderní Anchorage, které v mnohem připomíná obdobná města v Americe nebo Kanadě.

Letos slaví teprve sto let od svého založení. Žije zde 300 000 lidí, což je skoro polovina všeho aljašského obyvatelstva. Ale hlavním městem není – tím je mnohem menší Juneau na pobřeží, které dostalo statut hlavního města v roce 1900. Když Aljaška patřila ještě Rusku, byla hlavním městem Sitka, což je v překladu název jednoho z druhů smrku.

Stejně jako Amerika a Kanada, také Aljaška zažila svou zlatou horečku před více než sto lety. Pěs Chilcoot anebo průsmekem White Pass se sem hrnuli zlatokopové a další dobrodruzi za vidinou zlata. Dodnes zde nacházíte pozůstatky tohoto šílenství. My jsme ale zlato nehledaly, našly jsme ho jinde – v krásné krajině, v zajímavých historických připomínkách, v přívětivosti a přátelském chování lidí. A to je víc než zářivý žlutý kov na rýžovací pánvi.

Text a foto: Hanka Hosnedlová

Zvonek splněných přání

Začalo to všechno loni, krátce před vánočními svátky. Maminka onemocněla a odvezli ji do nemocnice, tatínek byl na montáži v zahraničí, tak jsem s mladším bráškou Alexem musela být u babičky. Bydlí kousek za městem, ve starodávné vilce uprostřed velké zahrady.

Babička už roky žila sama, vánoční svátky trávil střídavě u nás a u tety Jarmily, což je mamčina sestra. Ale tentokrát nám chtěla připravit hezké Vánoce, vyzdobit dům, a dokonce i stromky na zahradě, jako když mamka s tetou byly malé. Do Štědrého dne zbývalo už jen pár dní a zdobení pořád nebralo konce. „Terezko, vylez nahoru na půdu, ještě by tam měly být nějaké krabice nebo kufr s ozdobami a elektrickými svíčkami,“ přikázala mi babička, když jsem přišla ze školy.

Tak jsem tedy vylezla po přistavených schůdkách na půdu. Vždycky byla pro mne tak trochu tajemným místem a přitahovala mne, ale bez babiččina dovolení bych si tam nikdy netroufla. Prohlížela jsem staré dřevěné bedny a truhlice, popraskané lesklé kufrы a zaprášené krabice. A pak jsem v jednom kufru s vyřezávanými dřevěnými motivy, ptáčky a zvířátky uviděla tu malou skříňku z růžového dřeva. Byl v ní štůpek dopisů převázaný červenou stužkou a maličký zlatý zvoneček s přivázanou cedulkou. Úhledným písmem bylo na ní napsáno: Zvoneček splněných přání. Zazvoň a splni se ti, co si přeješ. Ale zazvonit můžeš jen jednou!

„Co tam tak dlouho děláš? Vystojím tu důlek, polez už dolů,“ volala na mne babička, která stála u přistavených schůdků. Chvatně jsem strčila zvonek do kapsy u mikiny a slezla dolů s krabíci ozdob. Ten den jsem si už na zvoneček nevzpomněla.

Druhý den jsme jeli za maminkou do nemocnice. Byla jsem vyděšená z toho, jak byla maminka

bledá a smutná. Bezděky jsem zašátrala rukou v kapse a najednou jsem nahmatala zvoneček. Lehce jsem s ním zatřásla a usilovně přitom myslela na to, aby mamince bylo lépe a mohla s námi strávit Vánoce. A víte co? Když jsem další den přišla z nákupů, stála u babiččiných vrátek sanitka a z ní vystupovala maminka. Ještě zvláblá a pobledlá, ale šťastná, že může být s námi.

Hned ten večer jsem dala zvonek i s cedulkou kamarádce Zdeňce. Přišla celá uplakaná, že ztratila peněženku se všemi úsporami na dárky. Zvonek jí přilíhl náladu nepříjemně, měla plnou hlavu své ztráty. Jen tak, aby mi udělala radost, se zvonkem zacinkala. Hned ráno mi ale volala celá rozradostněná, že jí nějaká paní přinesla peněženku i s průkazkami a se všemi penězi. Dala prý jí za odměnu ten zvoneček...

Pak se stopa zvonku na čas ztratila, ale vynořil se opět letos před Vánoce. Dostala jsem ho s vánočním dárkem od Igora, kterému ho dala jeho sestra Denisa. Té prý zvoneček vycinkal přijetí do nového zaměstnání a Igorovi zase – mne... Možná to byla všechno jen náhoda, ale třeba skutečně ten zvoneček plní největší přání.

Držela jsem zvonek rozpačitě v ruce a nevěděla jsem, co dělat. Já už s ním přece zvonit nemůžu – bylo by to podruhé... Ale vždyť já jsem pomoc zvonku nepotřebovala. Měla jsem všechno, co jsem si přála: maminka s tatínkem zdobili stromek vedle v pokoji, babička stála u sporáku a připravovala večeři, bráška se těšil na nový tablet od Ježíška, za mnou přišel ten nejlepší kluk ze třídy a usmívá se na mne, co víc jsem ještě mohla chtít? Snad aby zvonek splnil velké přání někomu, kdo to opravdu potřebuje. A tak jsem zvoneček přibaila k dárkům, které jsme večer nesli do dětského dormova – kdo ví, co tam komu vyzvoní...

Text: Hanka Hosnedlová

Z literární soutěže Jihočeský úsměv

Narozeninové překvapení

Byl sychravý večer. Nespočet dešťových kapek dopadal na cestu přede mnou. Vlasy jsem už měla splepené vodou. Párkrát jsem se zastavila a začala je ždímat, jako by byly hadr, se kterým se utírá prach, ale nepomohlo to, po chvíli mi z nich začaly zase padat studené kapky. Z oblohy se každou chvíli snesl jasný blesk, který na okamžik rozsvítil vše kolem.

Byl konec října, proto všechny domy měly halloweenskou výzdobu – dýně, strašáky a nakonec by se tu našly i pohozené česneky na verandě. Usmála jsem se. Jak lidé můžou věřit na tak hloupé pověry? Mě trápila jiná věc než oslava svátků. Byla to oslava narozenin mé sestry Chloe. Měla je už zítra, ale já pro ni ještě neměla dárek. Musím něco vymyslet.

Cesta domů z práce netrvá nikdy dlouho. Tedy pokud vám neujede autobus jako mně dneska. Ano, zavinila jsem si to sama. Mohla jsem už být dávno doma po horké koupeli. Mohla jsem běžet, ale lodičky, které jsem měla na sobě, mi to neumožňovaly a nesouhlasily ani moje nohy, které mě bolely. Servírka se za den nachodí hodně.

Cesta se zdála být opravdu nekonečná, dokud jsem pár metrů od domu neuslyšela křourání. Nevěděla jsem, o co jde. Znělo to jako pes nebo jako malé kotátko. Zastavila jsem se a rozhlédla se pozorně. Do cesty se mi postavilo malé štěňátko. Byl to malý labrador. Podívala jsem se, jestli má obojek se známkou, ale nemělo. Štěně mělo hladové oči – určitě dlouho nic nejedlo. Koukalo na mě vystrašenými očima. Naklonila jsem se k němu a opatrně ho vzala do ruky. Rychle jsem vyběhla k nám domů.

Otevřela jsem branku, vyběhla schody a chtěla otevřít hlavní dveře, ale... Zamčeno. Rychle jsem strčila volnou ruku, kterou jsem nedržela štěně, do kabelky a poslepu nahmatala klíče od domu. Otevřela jsem a rozsvítila. Já a moje sestra jsme žily jen s babičkou v malém a skromném domku na okraji města. Babička se obvykle, když jsem přišla z práce, dívala na televizi. Dnes tomu tak však nebylo. Přišla jsem o hodinu později než obvykle a všichni v domě už spali včetně papouška mé sestry, kterému dala Chloe jméno Flynn.

Rychlým krokem jsem došla ke kuchyni a malé štěně položila na podlahu. Přemýšlela jsem, co bych mu mohla dát k jídlu, které bezvýhradně potřebovalo. Snažila jsem se vzpomenout na malého Bucka – psa našich sousedů, když byl malý, společně s Chloe jsme ho chodily navštěvovat a braly ho na procházky, protože jeho páničkovi

a paničce – panu a paní Mondgomeriovým – to zdraví už neumožňovalo. Bohužel, Buck se jim před nedávnem ztratil.

Vím, že paní Mondgomeriová měla vždy granule, které Buckovi tolik nechutnaly. Tehdy babička schovávala jiné, které měl nejradši. Kam jen je dávala?

Prohledala jsem všechny skříňky v kuchyni, byla jsem si jistá, že je dávala někde tam. Než jsem otevřela poslední, podívala jsem se na malé štěně, kterému oči doslova plakaly. Jeho smutný pronikavý pohled by dokázal rozesmútnit každého. I největšího drsníka.

Otevřela jsem poslední skříňku. Ano! Zbytek granul jsem vysypala do misky a položila ji před štěně. To teď nevypadalo tak zubožené, a naopak mělo jiskřičky v očích.

Jak mohl někdo tak krásné štěně nechat hladovět? Co se vlastně stalo?

Přemýšlela jsem, co se štěnětem udělám. Mohla bych rozvést letáky, že se našlo štěně. Mohla bych zavolat na policii. Nebo bych si ho mohla nechat. Takle možnost byla nejlepší. Babička by určitě souhlasila. Dám ho Chloe k narozeninám.

Ráno jsem se neprobudila způsobem, jakým bych si představovala. Probudila mě vlhkost na mé tváři. Promnula jsem si oči a protáhla se. Nešlo mi do hlavy, proč jsem se probudila s olíznutou tváří, dokud jsem nezaregistrovala štěně, které běhalo po pokoji, a vzpomněla si, co se vlastně stalo. Včera večer jsem přece štěněti udělala pelech ze staré deky, která byla odložena ve skříni.

Byla sobota – den Chloeniných narozenin. „Je mi deset. Je mi deset!“ vtrhla do dveří moje sestra.

„Přeji dobré ráno,“ pronesla jsem a hned na to jsem se usmála. „Všechno nejlepší, Chloe.“

Moje mladší sestra se uculila a určitě mi chtěla poděkovat. Vtom ji ale přerušila babička, která volala zedzda, ať se jdeme najíst.

„Počkej Chloe,“ zabrzdila jsem ji, když už pomalu vycházela ze dveří, „mám pro tebe dárek.“ Ukázala jsem na štěně, které teď poslušně a tiše leželo na dečce. Nebylo divu, že si ho nevšimla. „Štěně? Moje štěně!“ zajásala. „Děkuju, děkuju, Anno.“ Skočila mi kolem krku a silně mě stiskla v náručí. „Bude se jmenovat...“ Zasekla se. „Je to kluk, nebo holka?“ zeptala se.

„Kluk.“

„Bude se jmenovat Nero!“

Kristýna Kuttová, 2. E
Gymnázium Jírovcova Česká Budějovice

Sbírejte suroviny, vyhrávejte a pomáhejte

Soutěž ve sběru papíru a dalších surovin

V letošní soutěži ve sběru surovin pořádané FII Group můžete nejen vyhrát vybavení celé školní třídy a mnoho zajímavých cen, ale také pomoci školákům v rozvojových zemích.

Uzavřeli jsme partnerství s Dětským fondem OSN – UNICEF, kterému za každých 3 000 kg odevzdaného starého papíru věnujeme jednu školu v krabici. Je to souprava obsahující vzdělávací pomůcky pro 40 žáků a jednoho učitele v rozvojových zemích.

PRAVIDLA SOUTĚŽE

Soutěž probíhá od 1. 9. 2014 do 30. 6. 2015. Suroviny jsou vykupovány dle aktuálního ceníku, který účastníkům soutěže zasíláme. Průběh soutěže můžete sledovat na našich webových stránkách www.fiicz.com. Přístupové heslo pro náhled do systému obdržíte při prvním svozu. Vyhodnocení soutěže a předání cen proběhne v září roku 2015.

VÝHRY V SOUTĚŽI

Hlavní výhrou je školní nábytek od společnosti Santal pro 30 žáků v hodnotě 100 000 Kč, dále se hraje o 21 tabletů a 860 společenských her. Každá škola aktivní v soutěži navíc obdrží 5% slevu na nábytek od společnosti Santal.

VYKUPOVANÉ SUROVINY

Časopisy, noviny, letáky – směs novin, časopisů a letáků, knihy bez tvrdých desek nebo počítačové

sjetiny. Knihy lze odebrat i s tvrdými deskami, ale cena bude adekvátně ponížena.

Karton – šedý, hnědý, vlnitý i hladký.

PET víčka – víčka všech barev.

PET lahve – sešlápnuté, s uzávěry i bez.

Hliník – plechovky od nápojů, víčka od jogurtů či tatarky, obaly od čokolád, čokoládových figurek, tavených sýrů, misky od buchet nebo paštik, ešusy, přístroje... Hliník nesmí být znečištěný.

Železo – plechovky od potravin a barev, víčka ze zavařovacích sklenic, výživ a omáček. Železo nesmí být znečištěné.

Pomerančová a citrónová kůra – sušená kůra skladovaná v suchu. Kůra nesmí být plesnivá. Třívrstvé papírové pytle v případě potřeby zašleme.

Kaštiny – kaštanový plod nesusušený, vyloupaný, bez listů a větviček, skladovaný ve vlhkém venkovním prostředí. Rašlové pytle vhodné k uskladnění

kaštanů v případě potřeby zašleme. Kaštiny vykupujeme do listopadu 2014.

Byliny – vykupujeme širokou škálu bylin, ceník zašleme na vyžádání.

Primárně je soutěž určena pro sběr kartonu, časopisů, letáků a novin. Ostatní sbírané suroviny jsou brány jako doplňkové, nebudou proto samostatně vykupovány a zařazeny do soutěže.

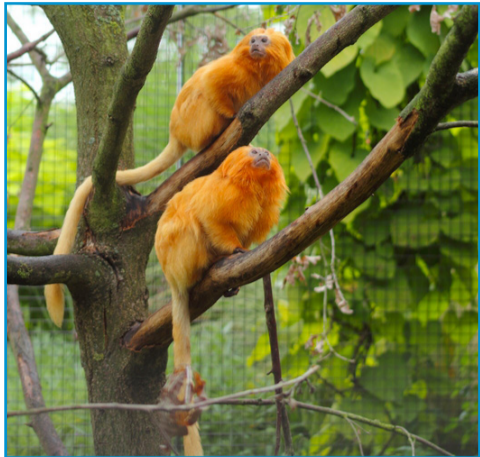
SVOZ SUROVIN

Svozy jsou zajišťovány zdarma. Minimální vytižení jednoho svozu činí 3 tuny. Svoz objednávejte na tel. 774 741 629. K dispozici máme sběrné kontejnery a prostředky o tonáži 5–13 tun.

Přihlaste se do soutěže na webových stránkách www.fiicz.com

Zoo Ohrada, 373 41 Hluboká nad Vltavou, tel.: 387 002 211, fax: 387 965 445, e-mail: info@zoo-ohrada.cz, www.zoohluboka.cz

Ahoj kluci a holky, ahoj dospěláci!

Mám rád pohádky, vždycky se mi u nich dobře usíná. Ale jednu teda strašně nesnáším. Tři zlaté vlasy Děda Vševeda. No, co já si vytrpěl v opičí škole, když jsem byl ještě malý, to si nedokážete ani představit. Pořád, že na dědka jsem dost mladý, že mám nějak moc chlupů... ale pravda je, že můj pokrevní příbuzný bratránek lvíček zlatohlavý dostával od svých spolužáků ještě větší čochku.

Tak co bych vám tak o sobě pověděl. Jsem malá opička a mým domovem je malé území jihovýchodní Brazílie. Už mnoho desetiletí odolávám lovu a pronásledování, proto jsem také zapsán do tzv. Červeného seznamu v kategorii ohrožených druhů. Jsou odhady, že je nás ve volné přírodě už jen něco kolem tisícovky.

První část jména mám podle delších chlupů na tváři, které sahají až na vrchol šesťky, takže tvoří takovou hřívku. Druhé jméno (u vás je to příjmení) mám podle mé zlaté nebo zlatohnědé srsti. Celkově jsem tak chlupatější, jak atlet. Na konci nožiček mám dlouhé drápy a na ty teda bacha – díky nim můžu pěkně ostře škrábnout. A když mne nikdo neškádlí, tak je používám pro držení na stromě. Normálně měřím mezi 19 – 22 centimetry, díky ocasu (který mám 24 – 36 centimetrů) jsem trochu protáhlejší. Ve volné přírodě si udržuji váhu kolem 700g, ale v zoo nás tak chutně krmí, že my chlapi máme trochu větší pupky. I přesto jsem velmi mrštný a dokážu se bleskově pohybovat po stromech. Na nich si hledám další dobrůtky, jako ještěrky, malé ptáky nebo ovoce. A v případě nebezpečí šupem prchnu mezi koruny stromů. Nejsem samotář, rád to táhnu ve dvou nebo více zlatáčích (tak si mezi sebou říkáme). A abyste si nemysleli, nejsem žádný troublelín, jsem velmi inteligentní zvířátko.

Tak nějak si myslím, že jsem toho o sobě řekl už dost, teda nezbyvá, než se s vámi rozloučit.
Váš LVÍČEK ZLATÝ

KALENDÁŘ AKCÍ 2014

Zoo není jen procházka mezi zvířaty. Přijďte se k nám také dozvědět něco nového, zajímavého, hrát si a bavit se.
ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA!
V případě nepříznivého počasí může být akce zrušena nebo přesunuta na jiný termín.
Informace o akcích na tel.: 387 002 21, 724 113 797 nebo 724 846 142.

PROSINEC

11. 12. – 4. 1. 2015 Vánočně nasvícená zoo
24. 12. Štědrý den v zoo

ROK 2015

Těšte se na nový, dobrodružný rok 2015. Zoo Ohrada Hluboká nad Vltavou pro vás připravuje spoustu zajímavých, netradičních, a dokonce i nově zrealizovaných akcí. Více informací sledujte během následujícího roku na www.zoohluboka.cz. Brzy na viděnou, protože v naší zoo se najde místo i vás.

Akce Pták roku, kterou od roku 1992 každoročně vyhlašuje Česká společnost ornitologická, je bezesporu jednou z jejích nejoblíbenějších akcí a kampaní a těší se zájmu veřejnosti i médií. Jejím posláním je upozornit na zajímavé ptáčí druhy žijící kolem nás a vybídnout veřejnost k jejich sledování a praktické ochraně, zvýšit zájem o ptactvo a přírodu vůbec. Výbor ČSO každoročně vybírá jeden ptáčí druh, který se pro příští rok stává Ptákem roku.

Čápi Ptáci roku 2014

Čáp bílý patří odedávna k jednomu z nejoblíbenějších u nás se vyskytujících opeřenců. Proto není divu, že tento brodivý pták z čeledi čápovitých se stal spolu s čápem černým ptákem roku. Celá čeleď čápovitých zahrnuje 19 druhů a jejich geografické rozšíření je poněkud rozmanité. Obývají střední a východní Evropu, Balkán, Španělsko, ale také hnízdí v severní Africe, Turecku a Střední Asii. Koncem března u nás nastává návrat čápu bílých do hnízdišť a vrcholí v první polovině dubna, i když v posledních letech bývá vlivem mírnějších zim časnější. Po obsazení hnízda začnou ptáci pečlivě upravovat, čistit a přistavovat své místo. Hnízdí materiál je tvořen převážně z klacků, drnů a dalších nalezených předmětů. Tato činnost náleží samcům, kteří se z teplejších krajín vrací o něco dříve než samice.

Obilbeným stanovištěm pro hnízdění čápů jsou především rybníční, bažinaté oblasti. Svá hnízda si staví na stromech, střeších, komínech, případně i na sloupech elektrického vedení. I u nás v areálu Zoo Ohrada můžete spatřit jak čápa bílého, tak i černého. Jedno z hnízd máj postavené právě na komíně budovy zoologického oddělení, které je umístěno vedle Loveckého zámečku. Druhé stanoviště, které společně obývají s volavkami či pelikány a můžete je zde spatřit, je výběh u Muničského rybníka.

Potrava čápů se postupem času trochu změnila. Dříve v jejich jídelníčku převládaly žaby, v současné době jsou to hraboši polní. Proto v dnešní době má čáp i svůj význam v zemědělství. V době hnízdění může jeden čáp ulovit až několik desítek hrabošů za den. Mezi jejich další kořisti patří například drobní savci, obojživelníci,

plazi a ryby. Důležitou složkou jejich potravy je i hmyz, zejména brouci.

Čápi jsou poměrně velcí ptáci, měří až kolem jednoho metru. Jejich hmotnost se pohybuje okolo 3 – 4,4 kg u samce a 3 – 3,6 u samice. Rozpětí křídel dosahuje do délky dvou metrů. Jejich bílé zbarvení těla kontrastuje s černými letkami na křídlech a červenou barvou zobáku a nohou. Samička je rozeznatelná jen podle menší velikosti. Pohlavně čáp dospívá ve třetím roce života, hnízdit začíná však ve věku 4 až 6 let. Jeho běžná délka života se pohybuje okolo 8 až 14 let, přičemž nejvyšší zjištěný věk čápa bílého byl 27 let.

První vejce snáší samička v druhé polovině dubna a sedí na nich od 29 až do 33 dnů. Ze dvou až pěti vajíček se ptáčka rodí v rozmezí tří až pěti dnů. Mláďata se rodí slepá a pokryta jen prachovým peřím. Rodiče je zpočátku krmí nadržovanou potravou z žab, ryb a hrabošů. Mláďata dospívají po dvou měsících, kdy se sama učí létat. Svá hnízda opouštějí po vyvedení mláďat, a to na konci srpna, aby se společně s ostatními vydali na dalekou pouť.

Cesta za teplem od nás vede přes Maďarsko, Bulharsko, Turecko přes Malou Asii a východní pobřeží Afriky až k jejímu nejjižnějšímu cípu. Na své cestě do teplejších krajín překonají až 10 000 km, z toho denně uletí kolem 150–200 km.

Letos, na jaře se poprvé po dvou letech podařilo naší zoologické zahradě odchovat první mládě čápa černého. Všichni z toho měli velkou radost.

ŠKOLNÍ VÝPRAVY DO ZOO

Hraj si, bav se, poznávej - zoo ti v tom pomáhej

Zpestříte si hodiny přírodopisu, biologie či ekologie nejen návštěvou zoo, ale i některým z našich vzdělávacích programů. Programy nabízíme pro všechny typy škol.

Nebojte se hadů

Pojďte s námi objevit krásu těchto šupinatých, beznohých plazů. Kdo z vás se nebude bát, bude si je moci i pochovat. Víte, proč hadi vyplazují svůj jazyk nebo proč je celé jejich tělo studené? Na vlastní kůži se můžete přesvědčit, zda opravdu hadi jsou, nebo nejsou, slizci a třeba i zjistíte, že se hadi dobře hladí. Na vlastní oči uvidíte několik cizokrajných druhů jako na příklad kraju ... a další. Těšíme se na vás, protože vzdělávání v Zoo Ohrada, to je velká paráda.

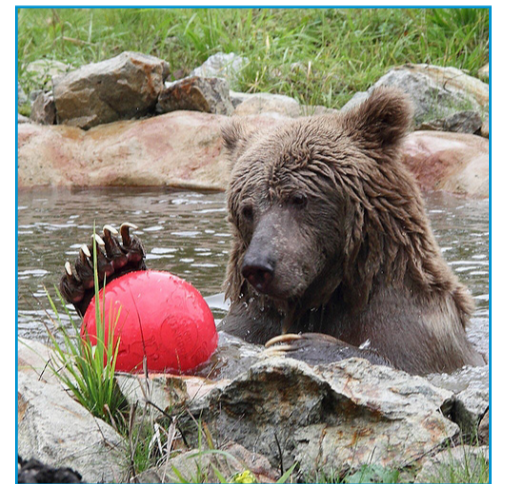
Program je určen pro každého (MŠ, 1., 2. stupeň ZŠ a SŠ)

Celou nabídku vzdělávacích programů a bližší informace naleznete na www.zoohluboka.cz. Pro objednání programů můžete využít elektronický formulář nebo kontaktovat naše vzdělávací oddělení na telefonních číslech 387 00 22 12 nebo 602 390 355. Těšíme se na vás.

NOVINKY VE ZKRATCE

MEDVĚDÍ VÝBĚH OŽIL

V nové expozici medvědů to ožilo. V pondělí 29. 9. 2014 medvěd Altaj poprvé prozkoumal svůj výběh. Tráva i stromy jsou pro Altaje novinkou a tak mapuje každý koutek. Dokonce se s takovou vervou pustil do kmene stromu, že kůra litala na všechny strany. Jeho nejoblíbenější činností je šplhání po stromech a dovádění při koupelové lázni v jeho bazénku. Nepohrdne ani červeným míčem, se kterým předvádí nejrůznější kousky. Doufáme, že se mu u nás bude líbit a že se za ním, milí návštěvníci, budete rádi vracet.

MAXOVA NOVÁ KAMARÁDKA

Čtyřletý vlk Max, který k nám přicestoval v polovině června, trávil už měsíc ve svém novém výběhu. V úterý 21. 10. 2014 k Maxovi naši chovatelé vypustili starší samičku Zuzanu, která do té doby obývala starý výběh společně se svou dcerou. Seznamování Maxe a Zuzany proběhlo v poklidné atmosféře. Trochu jsme obávali, jak budou oba vlci reagovat. Spojování vlků je vždy velice problematické hlavně kvůli přirozené hierarchii ve smečce. Doufáme, že Max se Zuzanou utvoří pár.

OLIVER UŽ NEBUDE SÁM

Náš dvouletý tygr Oliver se konečně dočkal. Na konci listopadu, popřípadě začátkem prosince k nám přicestuje nová samička tygra ussurijského. Doufáme, že si budou výborně rozumět. Nejprve bude ubytována ve vnitřní ubikaci, kde bude mít přes mříže prostor na seznamování se s Oliverem. Až si na sebe zvyknou, bude tygrice vypuštěna do venkovního výběhu. Konečné datum jejího příjezdu ještě není jasné, ale už teď víme, že se brzy můžeme těšit na skotačení obou tygrů.

DEN ZVÍŘAT

V sobotu 4. 10. 2014 v areálu Zoo Ohrada proběhla jedna z oblíbených akcí – Den zvířat. Spolu s návštěvníky jsme oslavili svátek všech zvířátek. Pro děti byly připravené soutěže se zvířecí tematikou i další aktivity. Vyvrcholením celé akce byl medvědí enrichment, kdy chovatelé potěšili medvěda plavého hračkou s uvnitř schovanou dobrotou. Bohužel, z medvěda Altaj nepředvedl svoji aktivní povahu. Hračku očuchal a zalezl si do svého příbytku. Snad příště bude hravější.

STRAŠIDELNÁ ZOO

První listopadovou sobotu proběhla již tradiční podzimní akce plná strašidel. Většina návštěvníků dorazila v nejrůznějších kostýmech od čarodějnic až po kostlivce. Náplň celého odpoledne byla velmi pestrá. Připravené byly nejrůznější dílničky pro děti, ve kterých si mohly vyrobit strašidelné dekorace, nebo dostatek dýni, které vydlabávaly. Celý den byl zakončen lampiónovým průvodem.

ZIMA SE NÁM BLÍŽÍ

Již tradičně, jako každý rok, se k nám blíží nejmraznější roční období celého roku. Od 1. 11. 2014 se pro návštěvníky uzavřel nový pavilon s terárii, a to z důvodu zimování zvířat. Na další setkání s nimi se můžete těšit po uplynutí zimních měsíců.